1

Коли б знайшов я десь тебе достойний дар,
Його б оддав, не гаячись хвилини.
Квіток Софіївки я бачив пишний чар,
Блукав квітчастими ланами України.

2

Та серце зрадило, роз'ятрило жалі!
Цвіт папороті я хотів тобі зірвати,-
Ні, видно, не росте цвіт щастя на землі
І щастю справжньому на світі не блищати.

3

Прийми ж цю квітку, хоч вона непоказна,
Та біла, мов святе чуття в душі невинній.
Як чуле серце, враз в ніч місячну вона
Розгортує листки, ллє пахощі невпинні...

4

Коли б повірив я казанню мудреців,-
Бажав би, щоб чуття ти мала менш вразливі,
Але ніколи той, хто сумувать не вмів,
Не зможе оцінить і дні життя щасливі.

5

Нехай, коли сльоза твоїх торкнеться вій,
Мій лишок радості твоє лице прикрасить,

Коли ж, мов іскра, жаль сяйне в душі твоїй,-
Надія золота нехай його пригасить.

1826

Перекладач: Микола Бажан